

han besluttede derfor at rømme fra sit Kompagni. Efter 16 Timers Forløb naaede han hjem til sine Forældre, og det er i alt Fald konstateret, at da han kom hjem, var han mere død end levende. Han faldt om, og de maatte lægge ham til Sengs og hente Lægen. Denne erklærede øjeblikkelig, at han skulde paa Hospital, og han udstedte en Erklæring, der lyder saaledes: „Menig 266, Ludvig Jørgensen, er paa Grund af alvorlig Blodmangel fuldstændig arbejdsudygtig og kan ikke mere gøre Tjeneste foreløbig. Den 7. November 1920. Otto Leerbeck, Læge.“ Med denne Attest gik Moderen til Garnisonssygehus, men fik derude den Besked, at Erklæringen skulde underskrives af en Militærlæge. Hun fik den ogsaa underskrevet af en saadan, og da hun kom tilbage med den, meddelte hun, at begge de to Læger havde sagt, at Jørgensen skulde hentes med Ambulancen, han taalte ikke at blive kørt derud med almindelig Droske, men det oplyses, at Reserverlægen skal have sagt: Det er vel ikke saa slemt, at han ikke kan køre i en Bil. Med den Besked gik Konen hjem, og hun fik ogsaa lejet en Bil og fik ham lagt ind i den, og Forældrene oplyser, at de maatte saa at sige bære ham derind, for han kunde næsten ikke staa paa sine Ben.

Da han kom ind paa Sygehuset, hvor Overlæge Lange modtog ham, tænkte Overlægen straks, oplyses der, at det var en Tarmblødning. Men da han havde behandlet ham et Par Dage og tog en Blodprøve, viste det sig, at han knap havde 30 pCt. Blod, og Lægen kom derfor til det Resultat, at enten maatte det være en Kræftsvulst eller en almindelig Svulst, der forblødte, eller ogsaa maatte det være et Blodkar, der var sprunget. Han var imidlertid allerede saa langt nede, at der ikke var stort at gøre ved ham. Men det skal siges til Sygehusets og Overlægens Ære, at efter de Oplysninger, der foreligger for mig, har de gjort alt, hvad de kunde, for at redde den syge Soldat. Da Overlægen saa, at det ikke vilde blive bedre, henstillede han, om nogen af Familien vilde ofre Blod, som kunde føres ind i Soldaten, for muligt derigennem at redde ham. Faderen og Broderen meldte sig straks, men ogsaa nogle af hans Kammerater meldte sig, og Overlægen valgte en ung Soldat ved Navn — ja, det husker jeg ikke i Øjeblikket, men det er ogsaa ligemeget, han fik en ung Soldat, af hvem han tog ¼ Liter Blod, som han førte ind i den syge. Det var om Torsdagen, det skete, men allerede om Lørdagen blev der udtaget en Blodprøve, som viste, at han kun havde

15 pCt. Blod, og om Søndagen afgik han ved Døden.

Dette er, hvad der er refereret for mig af Folk, som har undersøgt denne Sag. Men jeg er jo ikke beroliget derved. Jeg maa mene, at den rigtige Vej vil være at bede Forsvarsministeren om at lade denne Sag undersøge til Bunds. Det viste sig siden ved Obduktionen, at Døden skyldtes, at et Blodkar var sprunget. Jeg har ikke været ude hos Lægen, men det er meddelt mig, at en Medarbejder ved Dagbladet „Social-Demokraten“ om Mandagen havde henvendt sig til Overlæge Lange og spurgt ham, hvad han egentlig troede, den unge Mand var død af, og jeg skal tillade mig ganske kort at oplys, hvad Lægen skulde have svaret. Det staar alt sammen for den Medarbejders Regning, der har været ude at interviewe Lægen. Overlægen sagde: „Dersom den unge Mands Død skyldes en Kræftsvulst eller en indre Byld, er det tvivlsomt, om hans Liv kunde være reddet, selv om Sygdommen fra Begyndelsen var blevet behandlet, som den burde. Et andet er, at Døden under alle Omstændigheder er blevet fremskyndet ved det, som er sket. Men hvis den Forblødning, der langsomt har udtømt det unge Menneskes Kræfter, er fremkaldt ved et almindeligt Saar, altsaa ved, at et lille Blodkar er bristet, saa tror jeg nok at turde sige, at vi ikke vilde have haft vanskeligt ved at standse Blødningen og altsaa frelse hans Liv, dersom han blot i Tide var kommet under vor Behandling. Men da vi fik ham, havde han kun 20—30 pCt. Blod tilbage og var saa svag, at vi intet kunde udrette“. Det viste sig ved Obduktionen, at det netop var et lille Blodkar, der var sprunget, og man forstaar, at da disse Oplysninger kom frem, blev Faderens, Moderens og hans Søkendes Sorg endnu langt større. Jeg synes derfor, der er god Grund til at bede den højtærede Forsvarsminister om at lade den Sag undersøge. Jeg tror, vil alle er bedst tjente dermed.

Denne Sag bringer mig til at tænke paa den Debat, der ved første Behandling af dette Lovforslag blev ført mellem to Medlemmer, det ærede Medlem Hr. Zahle og det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, hvor Gardistspørgsmaalet kom frem. Jeg stod den Gang ved Siden af det ærede Medlem Hr. Parkov, og jeg udtalte da, at jeg ikke syntes, der var nogen Ærefornærmelse i, at man kom til at nævne, at det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen havde været Soldat. Det ærede Medlem Hr. Parkov svarede mig: Nej, det er der heller ikke,